

Jaden a dwazastý wjazor.

Zelu noz běfcho deschcž, wětsch a pogrim a hoscichnu akle na žajtcho. Ako běfcho Robinson stanuł, glēdascho ned sa ťožu, ale ta tam wězej něstojascho. Weliki wichař běfcho ju rošryš, a na morju plějachu ſchake ſušy wot něje. Robinson a Pětko huſchěgaschtej ſchykne grědy, delki a zeſanki a zož možaschtej dožegnusich a klažeschtej ſchykno pſchi bróje na kopizu.

Něto pak běfcho jeju nejwětscha staroſcž, kak bužotej mož ſchykno do ſwojego hobydlenia na goru snošyſch. Hobej dwa úamožaschtej na ras pſchez hysch, dokulž ſe hubojaſchtej, až mogli žiwe luže jeju dobýtki namakasch. Robinson togodla hugroni, až bužotej ten jaden dopołnia, ten drugi wotpōlnia noſyſch. Ten pak, kenz ſlědk wostaňo, dej pſcheze to lěpfche do předka porasch a pſchigotowasch. Robinson hobroschi něto ſchykne ſchescž kanuny ſ morju, natka je ſ pulberom a ſ kulu, napora tež podla hogení, ab mogł hustschěliſch, gab žiwe pſchischiſli.

Robinson sachopi noſyſch, wese ſudk pulbera, dwě buschze a hopaſza ſe ſe ſabli, a jago pudl, kenz ſ nim ſobu gnaſcho, dejascho bundlisck w gube nascž. A dyž Robinson ſaſej wot domu žeſcho, wese wón ſchykne ſwoje lamy, jich běfcho ſedym, ab jomu pomogali noſyſch, a kužda možascho poſter a zantnará nascž. Tak noſachu ſeky tyžen a newosta niz ſlědk, jan kopiza delow